

Arrest

nr. 265 682 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MAFUTA LAMAN
Square Eugène Plasky 92/6
1060 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 december 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 11 december 2021.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. MAFUTA LAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 10 december 2021 met een vlucht afkomstig uit Turkije aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens. Op 11 december 2021 beslist de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terughrijving. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Op 11.12.2021 om 00.10 uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat, werd door ondergetekende, [D.S.S.] 1^e inspecteur de heer :

naam [I.] voornaam [F.M.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem.Rep.) wonende te [...]

houder van het document PP nummer [...]

afgegeven te [...] op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade

geldig van 01.12.2021 tot 26.12.2021

voor een duur van 10 dagen, met het oog op : Tourisme

afkomstig uit Istanbul met vlucht TK1939, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart 10 dagen om toeristische redenen in België te zullen verblijven. Betrokkene is afgereisd uit een rode zone en is niet in het bezit van een attest essentiële reis afgegeven door de Belgische autoriteiten in RDC. Gezien de bepalingen voorzien in het Koninklijk besluit van 28.10.2021 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken wordt deze afreis niet essentieel noch noodzakelijk beschouwd. Verder legt betrokkene een hotelreservatie voor voor 2 nachten terwijl hij een verblijf van 10 dagen beoogt. Betrokkene kan niet zeggen waar hij de overige dagen gaat verblijven

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den niet worden overgelegd: PLF formulier, toeristische info of documenten, hotelreservatie voor de ganse verblijfsduur”.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cfr. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terughrijving die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd, nu niet alle pertinente elementen in rekening zijn gebracht. Hij stelt met een door België afgeleverd visum te zijn toegekomen op de luchthaven van Zaventem en vervolgens ook alle nodige garanties te hebben voorgelegd, zoals een hotelreservatie en een bewijs van ziekteverzekering. Nog merkt hij op dat hij in het bezit was van een negatief testbewijs inzake het coronavirus alsook een bewijs van vaccinatie.

Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, waarbij in concreto wordt toegelicht dat verzoeker, die verklaart om toeristische doeleinden naar België te komen, niet in het bezit is van toeristische info of documentatie en evenmin van een hotelreservatie voor de gans duur van het voorgenomen verblijf. Nog wordt gesteld dat verzoeker evenmin het PLF-formulier kan voorleggen. Er wordt nog geduid dat verzoeker verklaarde voor 10 dagen om toeristische redenen naar België te komen, maar hij enkel een hotelreservatie heeft voor 2 nachten en hij niet kan zeggen waar hij de overige dagen zal verblijven. Daarnaast motiveert verweerder dat verzoeker afreist uit een rode zone en hij niet in het bezit is van een attest van essentiële reis afgegeven door de Belgische autoriteiten in zijn land van herkomst. In dit verband wordt gewezen op de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken en op het gegeven dat de door verzoeker beoogde reis noch essentieel noch noodzakelijk is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt prima facie niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing wordt aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden verzoeker kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf verzoeker kunnen terugdrijven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid 3°, van de Vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is verzoeker in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De vaststellingen van verweerder vinden hun grondslag in het administratief dossier. In het verslag van de grenspolitie werden immers de volgende vaststellingen gemaakt:

“ Betrokkene verklaart om toeristische reden tien dagen in België te willen verblijven. Hij is niet in het bezit van enige informatie/documentatie dewelke het toeristische karakter van zijn verblijf kan staven. Hij wil musea bezoeken maar kan er geen vernoemen.*

** Betrokkene legt een hotelreservatie voor 2 nachten voor (zie bijlage). Waar hij de overige nachten zal verblijven, weet hij nog niet.*

** Betrokkene legt een vaccinatiecertificaat en een negatieve PCR test voor (zie bijlage) maar hij heeft geen PLF gemaakt.*

** Hij is in het bezit van een Belgisch Schengenvisum (zie scan) maar ondanks het feit dat hij uit een rode zone komt, is hij niet in het bezit van een attest essentiële reis afgegeven door de Belgische autoriteiten in RDC. Toerisme staat niet op lijst van essentiële reizen.*

- *Het is de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland bezoek(t)(en)*
- *Betrokkene verklaart geen familie of kennis in België te hebben.”*

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker prima facie niet aan dat verweerder op basis van de niet-betwiste vaststellingen dat hij bij de grenscontrole geen toeristische info of documentatie kon voorleggen om zijn toeristisch reismotief te staven en hij evenmin een hotelreservatie kon voorleggen voor de ganse duur van het voorgenomen verblijf of kon toelichten waar hij zou verblijven buiten de twee nachten waarvoor hij een hotelreservatie voorlegde, op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden onvoldoende zijn aangetoond. Noch tijdens de grenscontrole noch in zijn verzoekschrift kon verzoeker duidelijke verklaringen afleggen over wat hij dan precies wil bezoeken in België. Tegen de grenspolitie verklaarde verzoeker musea te willen bezoeken, maar hij kon geen musea noemen. Ook in zijn verzoekschrift duidt verzoeker nergens welke activiteiten hij had gepland in België. Een duidelijk reisdoel blijkt dus niet. Van een persoon die naar België komt voor toeristische doeleinden en die verklaart België te willen bezoeken, kan

redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer duiding kan geven inzake zijn voorgenomen reis. Evenmin kon verzoeker zijn verblijfsomstandigheden verder verduidelijken.

Verzoeker toont prima facie niet aan dat verweerder niet deugdelijk tot het besluit kon zijn gekomen dat hij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Het gegeven dat verzoeker wel beschikt over een hotelreservatie voor de eerste twee nachten, een bewijs van ziekteverzekering, een negatief testresultaat inzake het coronavirus en een vaccinatiebewijs is nog niet van aard dat hierover anders moet worden geoordeeld. Hieruit kan niet blijken welke activiteiten verzoeker alsnog beoogt in België en hiermee duidt hij ook niet waar hij gedurende de rest van zijn tijd zal verblijven.

Samen met verweerder in de nota is de Raad van mening dat de besproken motieven reeds konden volstaan om te oordelen dat verzoeker zijn reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet aannemelijk heeft kunnen maken, waardoor hem met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de binnenkomst kan worden geweigerd en hij kan worden teruggedreven, en waardoor de motivering dat het gaat om een niet-essentiële reis is te beschouwen als een bijkomend en overtuigend motief. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker op zich ook niet aangeeft dat het genoemde koninklijk besluit van 28 oktober 2021 ten onrechte of incorrect is toegepast en evenmin dat alsnog sprake zou zijn van een essentiële reis.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht.

Verzoeker stelt dat hij voorafgaand aan de bestreden beslissing had moeten worden gehoord over de concrete motieven om hem de toegang tot het grondgebied te weigeren, dit in een taal die hij beheerst of begrijpt of met de bijstand van een tolk. Dit is volgens hem niet gebeurd. Hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, meer bepaald de arresten van 5 november 2014 (C-116/13) en van 11 december 2014 (C-249/13). Nog wijst hij op het arrest nr. 219.663 van 11 april 2019 van de Raad dat de betrokkene voor het horen moet worden geïnformeerd over de maatregel die wordt overwogen waarna hij de mogelijkheid moet hebben om relevante gegevens aan te brengen. Ook wordt verwezen naar het arrest nr. 230.257 van de Raad van State van 19 februari 2015 die verder ingaat op de genoemde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker wel degelijk is gehoord door de grenspolitie inzake de binnenkomstvoorwaarden, onder meer zijn reismotief, waar hij zal overnachten en zijn bestaansmiddelen. Hij werd gehoord in het Frans. Verzoeker geeft niet aan dat hij deze taal niet beheerst of niet machtig is. Uit de bespreking van het eerste middel, en het hierbij reeds weergegeven verslag van de grenspolitie, blijkt ook duidelijk dat hij hieromtrent verklaringen heeft afgelegd en dat hij in de mogelijkheid is gesteld om inzake deze binnenkomstvoorwaarden zijn standpunt naar voor te brengen. Hij heeft hierbij ook de kans gekregen nuttige documenten voor te leggen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er zich tijdens dit gehoor concrete problemen hebben voorgedaan of dat hij werd verhinderd om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen. Hij kan prima facie dan ook niet overtuigen dat hij niet op correcte wijze is gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing.

Er wordt nog op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu brengt verzoeker geen

specifieke omstandigheden naar voor die hij in het kader van het hoorrecht nog had kunnen aanvoeren en die hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

3.4. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient bijgevolg te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS